

Illusie of hoop!

We leven in spannende tijden. Er zit een geweldige spanning tussen onze christelijke principes, normen, idealen en wensen enerzijds, en het leven van alledag anderzijds. In deze spanning kun je twee kanten uit:

Je kunt in illusie vluchten.

Je kunt gedreven worden door de christelijke hoop, waardoor je de spannende confrontatie met het leven aankunt.

Illusies

Ik las in mijn woordenboek: een illusie is een droombeeld dat niet verwerkelijk kan worden. Wie illusies koestert, slaapt. Hij is uit het dagelijks leven gestapt en heeft zich neergelegd om zich in een mooie droom te verbeelden dat het waar is wat hij ziet. Hij vlucht uit de spanning tussen zijn idealen enerzijds en de harde werkelijkheid anderzijds. Een illusie is een droombeeld dat niet verwerkelijk kan worden. Maar wie droomt heeft daar geen last van! In een illusie doe je wat je anders niet kunt maken: je trekt de werkelijkheid binnen de cirkel van je wensen en idealen. Wie illusies koestert, droomt. Vandaar dat mensen met illusies niet gestoord willen worden. Ze zijn boos als je hen wakker maakt. Ook christenen kunnen in illusies vluchten. In wat ik nu ga schrijven waag ik het met u als iemand die onbevangen kan lezen, wat ik vanuit een gelovig hart en vanuit enige zelfkennis en kennis van anderen, aan het papier toevertrouw. Een gemeente waarin verdeeldheid heerst beroept een nieuwe voorganger. Hij staat bekend als een goed pastor, een bekwaam voorzitter en een boeiend spreker. Vol verwachting wordt hij binnen gehaald. Hij zal de problemen oplossen! Zo'n gemeente vlucht voor het probleem van haar verdeeldheid in de illusie dat die geweldige ds. X de gemeente zal leiden tot de christelijke eenheid waarvan de Schrift spreekt. De raad van een gemeente verkeert in grote verlegenheid over een geval van echtscheiding in de gemeente. Zoiets kan onder Gods kinderen toch niet voorkomen?! Als je leest wat er in de bijbel geschreven staat over echtscheiding... In zo'n situatie van verlegenheid is er altijd wel iemand die roept: de regels die in onze statuten handelen over de gemeentelijke tucht moeten worden aangescherpt en strenger worden toegepast! Ik denk dat ook dit een vlucht is. Een vlucht uit de pastorale verlegenheid in de illusie dat strengere regels het probleem van echtscheidingen in de gemeente zullen oplossen. Waarom zijn dit illusies? Je kunt de spanning die er bestaat tussen werkelijkheid en ideaal, tussen onze oude en onze nieuwe mens, tussen wat de gemeente door de week is en wat zij òin Christusö is, niet opheffen. Je kunt de alledaagse levenswerkelijkheid niet op een gemakkelijke wijze binnen de kring van ons christelijk geloof trekken, door ds. X te beroepen of door strengere tuchtregels op te stellen. Zoiets kan alleen in illusies.

Hoop

Het is kenmerkend voor de *hoop* die een kind van God heeft, dat zij niet een achterdeur is om als gelovige aan de pijnlijke spanning van het leven te ontsnappen. De christelijke hoop staat midden in de branding van het leven, waarin de golven van de alledaagse werkelijkheid hoog opslaan tegen onze christelijke principes, normen en idealen. De hoop heeft als karakteristiek, dat zij geen zichtbare bevestiging heeft in wat je om je heen ziet gebeuren (Rom. 8:24). De hoop vindt haar bewijs niet in de dagelijkse praktijk, maar alleen in het geloof (Hebr. 11:1). Gedreven door de christelijke hoop ga je dwars door het dik en dun van het leven, óók door het dik en dun van je eigen christelijk leven en dat van de gemeente. Paulus schrijft: òwij roemen ook in de verdrukking, daar wij weten, dat de verdrukking volharding uitwerkt en de volharding beproefdheid en de beproefdheid hoopö (Rom. 5:5). De christelijke hoop gaat dwars door de zee van het leven heen en komt er nog hoopvoller uit. Ze is niet alleen bestand tegen de spanning waarin het alledaagse leven ons plaatst, ze groeit er zelfs in! Dit geheim van de christelijke hoop is het geheim van Pasen. Op Golgotha leek alles te bewijzen dat Gods werk mislukt was. Tegen alle klaarbaarheid in verrees Jezus drie dagen later uit het graf. De kracht van de christelijke hoop is de kracht van het paasfeest. Welke houding nemen we aan in de spanning waarin het leven - óók de praktijk van ons eigen leven en dat van de gemeente - *onze* principes en idealen plaatst?

Hoe gaan we om met onze verlegenheid in moeilijke pastorale situaties? Met ons onvermogen om in de gemeente verschillende opvattingen bij elkaar te brengen? Met ons voortdurend onder de maat blijven? Vluchten we voor onze verlegenheid en onvermogen in de illusies van de österke leiderö, van öduidelijke regelsö of van grote leuzen? Of zijn we bereid om, in de erkenning van verlegenheid en onvermogen, dwars door deze verlegenheid en dit onvermogen heen te gaan, in de zekere hoop dat juist zó een nieuwe dag gloort?

Olof de Vries